

Csipasz

PRÓZA - LXVIII. évfolyam, 25. szám, 2024. június 21.

A dobozt saját füléhez szorítva elkeseredetten billegeti a fejét. Nem, nincs elkeseredve, csak így próbál a kipréselt hangoknak, ű-e-é-a-a-o!, jelentést adni. Süketnéma vagy, tudom, eddig is tudtam, mondja az, aki kettejük közül tud beszélni. A másik vigyorog, hogy értik, legalábbis ez a szemben lakó, félénk fiú érti.

Tovább magyaráz, ahogy tud. Á-a-o! Amaz a fecskefészek alatt hátát a falhoz tapasztja, lesi a másik száját, de nem érti. A süketnéma a fiú két karját összefogja, lent elől összekulcsolja, bólint, hogy jó lesz, jobblábával fellép az összekulcsolt tenyerekbe, a vállakba kapaszkodva lendületet vesz, ballábát is a jobb mellé illeszti, a fiú remegve tartja, nem csinált még ilyet, de nincs mese, a két lábat, és a hozzájuk tartozó testet meg kell tartania. Pepi, ez a beceneve a tenyeréből ágaskodó társának, az igazi nevét talán senki nem tudja, így tudja elérni a fészket, ahonnan ügyesen kiemel majd egy kicsike fecskefőkát. Állj bakot, mondta különben, de a kifejezést a fiú nem ismerte, ezért nem tudta leolvasni a szájáról.